

Arrest

nr. 234 092 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 11 december 2019 vastgesteld in het raam van een huiszoeking die gebeurde in een drugszaak. Verzoeker werd dezelfde dag onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.2. De onderzoeksrechter besliste op 3 maart 2020 om het bevel tot aanhouding op te heffen en verzoeker onder voorwaarden vrij te stellen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 6 maart 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 6 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord in de gevangenis van sint-gillis op 20.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [L.]

voornaam: [D

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marjuana-banghi-kif) - als dader of mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart getrouwd te zijn met een zekere “[L L.]”, welke in België woonachtig zou zijn. Zij zouden samen een kind hebben, de genaamde “[L.D.] [...]”. In zijn administratief dossier is hier geen bewijs van terug te vinden. Alsook is geen bewijs terug te vinden dat de [L.D.] recht op verblijf in het rijk geniet.

Indien deze wel beschikt over verblijfrecht, heeft betrokkene het nagelaten een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bovendien het feit dat de vrouw en kind van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene

inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Verder verklaart hij hepatitis B te hebben. Hij haalt geen andere medische aandoe[...]ningen aan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marjuana-banghi-kif) - als dader of mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marjuana-banghi-kif) - als dader of

mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijkjs veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij in België al 10 jaar een vrouw heeft en ondertussen ook een kind van 6 jaar. Hij zegt niet te willen terugkeren omdat hij het hier goed heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij hepatitis B heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 6 maart 2020 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

“Betrokkene werd gehoord in de gevangenis van Sint-Gillis op 20.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [L.]

voornaam: [D]

[...]

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06/03/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marjuana-banghi-kif) - als dader of mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart getrouwd te zijn met een zekere “[L.L.]”, welke in België woonachtig zou zijn. Zij zouden samen een kind hebben, de genaamde “[L.D.] [...]”. In zijn administratief dossier is hier geen bewijs van terug te vinden. Alsook is geen bewijs terug te vinden dat de genaamde [L.D.] recht op verblijf in het rijk geniet.

Indien deze wel beschikt over verblijfrecht, heeft betrokkene het nagelaten een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bovendien het feit dat de vrouw en kind van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Verder verklaart hij hepatitis B te hebben. Hij haalt geen andere medische aandoe[...]ningen aan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Het Grondwettelijk Hof stelde bovendien reeds het volgende in het arrest nr.141/2018 van 18 oktober 2018:

"B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang

hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Het Grondwettelijk Hof concludeerde dat :

"Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod."

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dat de vordering in de mate dat ze betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen. Er dient dan ook niet meer te worden ingegaan op de middelen die verzoeker heeft ontwikkeld met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

4.1. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de verwijdering naar zijn land van herkomst.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 5, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Le requérant ne peut marquer son accord quant à la motivation de la décision attaquée, qu'il estime totalement inadéquate et disproportionnée :

1. le requérant a été libéré de manière provisoire judiciairement ; il avait été mis sous mandat d'arrêt pour des faits de trafic de stupéfiant, soit de cannabis, soit de drogue légère et non de drogue dure.

Il résulte des devoirs d'enquête accomplis jusqu'ores que le requérant est plus un bouc émissaire qu'un acteur dans ce dossier.

En tout état de cause, le juge d'instruction a pris une ordonnance de mise en liberté immédiate de l'intéressé moyennant paiement d'une caution et respect de conditions dont celles de se présenter aux actes de procédure, et particulièrement avoir une adresse de résidence effective.

Le requérant est à ce stade de la procédure présumé innocent.

En effet, la procédure au fond sera fixée ultérieurement et le requérant doit, pour être en mesure de faire valoir ses droits de la défense, être présent sur le sol belge.

Il est en tout état de cause prématuré pour l'Office des Etrangers de considérer – alors même que l'administration est consciente que le requérant doit encore être jugé – que le requérant constitue à ce stade un danger pour l'ordre public.

La motivation de la décision n'est pas adéquate sur ce point et viole les droits de la défense de l'intéressé, en lui imposant de surcroît une interdiction d'entrée de trois ans, alors même que dans l'entre-temps, le juge d'instruction lui impose d'être présent sur le sol belge pour tous les actes de procédure.

2. Monsieur [L.D.] est en couple avec Madame [L.L.] laquelle réside en Belgique (n° SP : [...]), et avec qui Monsieur a un enfant né en Belgique, la petite [D.], laquelle est scolarisée.

L'Office des Etrangers est parfaitement au courant de la situation de séjour de Mademoiselle [L.L.] qui a introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 qui a été déclarée irrecevable par décision du 29.10.2019. Une demande en suspension et un recours en annulation ont été introduits contre cette décision devant le Conseil du Contentieux des Etrangers et est toujours en cours.

L'Office des Etrangers n'a pas procédé avec minutie dans ce dossier, en n'ayant pas vérifié à tout le moins la situation de séjour de la compagne et l'enfant de l'intéressé.

En effet, dans le dossier de Madame [L.] figure :

- son contrat de bail avec mention de l'adresse à laquelle même Monsieur [L.] a été interpellé ;
- lieu de naissance commune (lieu : Bruxelles et reconnu par Monsieur) ;
- certificat de fréquentation scolaire pour l'enfant ;

Ainsi, à partir du moment où l'Office des Etrangers disposait du nom de la compagne de Monsieur, il aurait fallu au minimum vérifier dans le dossier administratif de Madame la situation de cette dernière et de l'enfant, avant d'en tirer comme conclusion qu'il n'y a pas de violation aux articles 3 et 8 de la CEDH.

En l'espèce, il y a bien violation non seulement du devoir de minutie, du principe suivant lequel l'administration devait prendre en considération l'ensemble des éléments pour statuer, mais également des articles 3 et 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme dans la mesure où il existe une cellule familiale avec enfant né en Belgique et scolarisé, et qu'il existe un lien de dépendance effectif/affectif entre les membres de la cellule familiale.

L'Office des Etrangers n'ayant pas pris en considération ces éléments de fait et de droit, la décision [ne] peut être qu'inadéquatement motivée.

3. Enfin, le requérant a fait état d'une hépatite B pour laquelle il doit être soigné. L'article 3 de la CEDH implique une obligation positive dans le chef des Etats membres, de sorte que l'Office des Etrangers ne pouvait se limiter sans vérification aucune et alors que le requérant se trouve détenu à la prison de Saint-Gilles et partant, dans l'impossibilité de faire parvenir des éléments médicaux en urgence à l'Office des Etrangers, a déclaré qu'il n'y a pas obstacle à ce que le requérant se fasse soigner dans son pays d'origine.

En conclusion, la motivation de la décision est totalement inadéquate."

4.3.1.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gesteld dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen omdat verzoeker wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder heeft tevens uiteengezet op basis van welke vaststellingen en argumentatie hij tot dit besluit komt. Verweerder heeft ook, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° uiteengezet waarom aan verzoeker geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten. Hij heeft daarnaast toegelicht dat hij toepassing maakte van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker terug te leiden naar de grens en heeft gemotiveerd waarom hij oordeelde dat de bepalingen van artikel 3 en 8 van het EVRM volgens hem geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker stelt ook dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker stelt dat hij weliswaar onder bevel tot aanhouding was geplaatst in een zaak van handel in verdovende middelen, doch benadrukt dat het om handel in cannabis ging en dus geen harddrugs werden verhandeld. Hij betoogt ook dat hij slechts een zondebok is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker werd aangetroffen op een adres waar ook 6 kilogram cannabis en 27.000 euro werden aangetroffen. Door te pogen de vaststellingen die werden gedaan te minimaliseren toont verzoeker niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk optrad.

Het gegeven dat verzoeker wordt vermoed onschuldig te zijn tot hij werd veroordeeld houdt daarnaast niet in dat verweerder op basis van een eigen onderzoek van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet vermogt te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De Raad wijst er tevens op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

De vaststelling dat een onderzoeksrechter het bevel tot aanhouding dat initieel ten aanzien van verzoeker was uitgevaardigd heeft opgeheven en heeft toegestaan dat verzoeker wordt vrijgesteld mits

het betalen van een borgsom en onder de voorwaarden dat hij geen contact heeft met bepaalde personen en dat hij elk contact met verdovende middelen of het drugsmilieu mijdt impliceert evenmin dat verweerder niet kan besluiten dat het ter bescherming van de openbare orde vereist is dat verzoeker het grondgebied van het Rijk verlaat. Waar verzoeker nog stelt dat de onderzoeksrechter ook heeft aangegeven dat hij zich moet aanmelden zodra het nodig is voor elke procedurele handeling moet worden gesteld dat niet kan worden vastgesteld dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens op zich verzoeker zou verhinderen om tegemoet te komen aan vragen van de politie of het gerecht. In de stukken waarover de Raad beschikt kan verder niet worden gelezen dat aan verzoeker werd verzocht om een vast verblijf in België te houden. Verzoeker toont trouwens ook niet aan dat de onderzoeksrechter voorwaarden zou kunnen opleggen die zouden impliceren dat een vreemdeling een handeling dient te stellen die, overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet, strafbaar wordt gesteld met een gevangenisstraf en/of een geldboete.

Door te duiden dat zijn partner, L.L., haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werd afgewezen bevestigt verzoeker dat deze vrouw niet over enige verblijfstitel beschikt. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder, die aangaf geen bewijs terug te vinden dat L.L. enig recht op verblijf geniet, de verblijfsrechtelijke situatie van deze vrouw incorrect beoordeelde. De bewering dat in het administratief dossier van L.L. het bewijs kan worden teruggevonden dat L.L. een huurcontract afsloot waarin een verwijzing terug te vinden is naar het adres waar verzoeker werd aangetroffen, het feit dat op de geboorteakte van het kind van verzoeker en L.L. Brussel wordt aangegeven als de geboorteplaats van het kind en als de verblijfplaats van de ouders en dat er een bewijs is dat dit kind naar school gaat laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien. Uit de verwijzing naar deze stukken kan ook niet worden afgeleid dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat de aanwezigheid van verzoekers partner en kind niet toelaat te besluiten dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een belemmering zouden vormen om de eerste bestreden beslissing te nemen gelet op het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Het betoog van verzoeker dat verweerder had kunnen vaststellen dat L.L. en het kind, D.L., dat hij met deze vrouw heeft, in België aanwezig zijn leidt ook niet tot de conclusie dat verzoeker doordat de bestreden beslissing is genomen wordt gefolterd of in een onmenselijke of vernederende situatie wordt gebracht.

Verzoeker brengt verder geen bewijsstuk aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn bewering dat hij besmet is met hepatitis B en dat hij hiervoor dient te worden behandeld enige grond heeft. De toelichting van verzoeker dat hij, gelet op het feit dat hij voorheen in de gevangenis van Sint-Gillis was opgesloten, niet in de mogelijkheid was om bewijsstukken te verzamelen kan niet overtuigen. Indien voor of tijdens een vrijheidsberoving een medisch probleem zou zijn vastgesteld dat aandacht behoefde dan dienen stavingsstukken hieromtrent eenvoudig te kunnen worden voorgelegd aangezien een medische tussenkomst vereist was en er dus medische getuigschriften, bewijzen van opnames of onderzoeken in een ziekenhuis, voorschriften inzake medicatie en dergelijke dienen te bestaan waarover verzoeker beschikt of waar hij of zijn advocaat toegang toe heeft. Verzoeker maakt daarenboven hoe dan ook niet aannemelijk dat, zo hij effectief besmet zou zijn met hepatitis B, zijn medische toestand hem zou verhinderen om te reizen of dat de aandoening waarnaar hij verwijst in zijn land van herkomst niet kan worden behandeld. De verklaring van verzoeker dat hij een gezondheidsprobleem heeft geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 3, 6 of 8 van het EVRM blijkt niet.

Er wordt niet aangetoond dat het recht op vrijheid of veiligheid, zoals bedoeld in artikel 5 van het EVRM, in het gedrang wordt gebracht door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, zodat door de Raad niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd miskend.

Er blijkt evenmin dat verweerder door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen verzoeker het recht op een eerlijk proces, zoals opgenomen in artikel 13 van het EVRM, ontnemt. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid om zich te laten verdedigen door een raadsman en kan verweerder steeds verzoeken om, zo het tot een strafproces komt, maatregelen te nemen die hem toelaten op een terechtzitting aanwezig te zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de eerste bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui . »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été

précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de Monsieur [L.D.] est peut-être conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition pourrait être considérée comme étant remplie.

Le requérant cohabite avec Madame [L.L.]. Par ailleurs, ils ont ensemble une fille [D.L.], née le 26.08.2013, laquelle est âgée aujourd'hui de six ans.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de

préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition pourrait être considérée comme étant remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite.

Le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est de suspendre en extrême urgence l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement et interdiction d'entrée."

4.3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker voorheen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens dus niet kan worden beschouwd als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven. Er dient verder op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat hij het gezinsleven dat hij stelt te hebben met L.L. en D.L. in België niet elders kan verderzetten. De Raad merkt in dit verband op dat L.L., net zoals verzoeker uit Albanië afkomstig is, en dat D.L. nog zeer jong is en zich dus nog gemakkelijk kan aanpassen aan het leven in een ander land (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Verzoeker toont ook niet aan dat hij in België enig privéleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en dat geraakt wordt door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. De bepalingen van artikel 8 van het EVRM hebben bovendien geen absoluut karakter en verhinderen niet dat verweerder zo nodig maatregelen neemt te bescherming van de openbare orde en er blijkt, gelet op de aan de Raad voorgelegde stukken, niet dat verweerder disproportioneel optrad. In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens neemt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

T. VALGAERTS

G. DE BOECK